

Іван Вазов
Відгук скелі

Перекладач: Микола Вороний

Чуткий граніт розмову мав зі мною.
Якось я скрикнув раз у лютий час:
"Я знову сам! Все сам! О, як до вас,
До скель, подібний я! Чи з самотою
В житті вже я не розлучусь ніяк?"
І скеля каже: "Так!"

"Збагнув я все життя... Душа зболіла
В полоні зрад, гризоти і скорбот.
Були омани, мрії, сни — і от
Розвіялись вони... Чи ще судила
Мені вернути доля юні дні?"
І скеля каже: "Ні!"

"Досяг вершин я в бурі, боротьбою.
Але, зазнавши слави, жовч я пив.
Зуб заздрості не раз мене вкусив;
І, зраний, я гордо вийшов з бою —
Сумний світив мені на небі знак!"
І скеля каже: "Так!"

"Я сіяв, працював, мав віру, смілість,
Мій спів був правді і добру хвала,
На троні ж бачив я лиш море зла...
Дай, каменю, мені твою змертвілість,
Дай міць убити всі чуття в мені!"
І скеля каже: "Ні!"

"Як я умру, це серце заніміє!
Новий співець, нового віку син,
Постане, — хай тоді співає він
Про торжество добра, нехай зоріє
І переможцем буде той юнак!..
Мовчиш, граніте! Чом не скажеш: "Так!"